

Oldinge Det glæder mig virkelig, Ragnhild, at ogsaa du synes om ham. Han er jo dog fra nu af vor daglige Husfælle.“

Den unge Dames Bryn trak sig sammen.

„Ja, det er vel for Resten ikke værd at dømme for meget efter det første Indtryk,“ sagde hun kort. „Det vigtigste er jo desuden, om han har de rette Evner til sin Gærning . . . det faar vi nu se.“

„Naturligvis! Naturligvis!“ udbrød Provsten og fortsatte sin Gang over Gulvet. „Deri er jeg ganske enig med dig — ganske enig! — — Hm! — — Naa!“ — afbrød han sig selv, idet han saa' paa sit Ur. „Jeg ser, at Klokken er bleven mange. Det er nok paa Tiden, jeg kommer ind til mit Arbejde.“

Han kyssede sin Datter paa Panden til Godnat og gik ind i sin Stue.

Næppe havde han lukket Døren efter sig, før Døren ind til Spisestuen knirkede, og den gamle halte Tjenestepiges tørvebrune Ansigt viste sig i Aabningen. Da hun saa', at Frøkenen var alene, sneg hun sig ind i Stuen, hvor hun gav sig noget at bestille henne ved Kakkellovnen, mens hun idelig drejede Hovedet tilbage og ivrigt betragtede Ragnhild med et forslagent og nysgærrigt Blik. Tilsidst